

คุณพ่อหวานแหวว

คุณพ่อหวานแหวว

รมิดา สาวสวยหน้าหวานมารอรับ แมนยู ลูกชายวัย 5 ขวบที่โรงเรียนอนุบาล เธอเห็นลูกชายตัวน้อย กำลังผลัดออกเด็กชายวัยเดียวกันเซล้มลง รมิดาจำได้ว่าเด็กคนนั้นชื่อน้องบอย เป็นเด็กที่มีเรื่องทะเลาะกับ แมนยูบ่อย ๆ หญิงสาวรีบวิ่งไปดึงนายตัวคือออกมาก่อนที่จะแมนยูจะกระโจนเข้าไปที่คือน้องบอยอีก ครูเวรรีบเข้ามาช่วยแยกเด็กทั้งคู่ออกจากกัน รมิดาต้องช่วยครูเวร โกล่เกลี่ยคู่อริอยู่ครู่ใหญ่ พอขึ้นรถสองแม่ลูกก็ หน้าบึ้งเข้าหากัน แมนยูมองแม่ตาเศร้าว่า เด็กชายไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ตาต้องโกรธด้วย ทั้ง ๆ ที่น้องบอยเป็น ฝ่ายหาเรื่องเขาก่อน แมนยูงอนไม่ยอมกินของว่างแสนอร่อยที่แม่ตาเตรียมไว้ให้ บรรยากาศในรถเงียบกริบ ไม่สนุกสนานเหมือนทุกวัน

เมื่อกลับมาถึงบ้านรมิดาคิดตัวลูกน้อยมาซักถามเรื่องราวทันที เธอแปลกใจที่แมนยูขึ้นกรานแต่ว่าแก ไม่ผิด รมิดาคว่าไม่รู้ว่าทำไมไม่ยอมกิน แต่ในเรื่องลูกชายคือน้องก็ควรต้องปราบกันบ้าง หญิงสาวพาดกันแมนยู ไปหนึ่งที เด็กน้อยน้ำตาคลอพิมพ์ปากบ่นสะอื้นว่า "น้องบอยล้อแมนยูว่าไม่มีพ่อ อยู่กับแม่ต้องเป็นตุ๊ดแน่ ๆ แมนยูเถียงว่าไม่ใช่ บอยก็ไม่ยอมหยุดล้อ แมนยูโมโหเลยผลัดบอยล้ม" รมิดาทิ้งไม้เรียวเข้ามาอดลูกชาย อย่างสงสาร เธอส่งตัวลูกชายให้พี่เลี้ยงแล้วนั่งซึมหวนคิดถึงอดีต

ที่จริงแล้วแมนยูเป็นลูกชายของ ชาญุศักดิ์ กับ สีดา แต่แม่ของแกหย่ากับชาญุศักดิ์ แล้วไปอยู่อเมริกา ตั้งแต่คลอดแมนยูได้ไม่กี่เดือน ชาญุศักดิ์จึงเลี้ยงลูกตามลำพัง เขารวยมากเป็นเจ้าของที่ดินและอาคารพาณิชย์ หลายแห่ง แต่บริหารจัดการทรัพย์สินที่มีอยู่ก็เกินพอแล้ว เขาโชคดีที่มี สุริยน ซึ่งเป็นน้องชายคอยช่วยเหลือ อีกแรง ชาญุศักดิ์รู้จักและสนิทสนมกับ สุเทพ พ่อของรมิดา สุเทพเปิดร้านอาหาร เขาเป็นเซฟฝีมือดีจึงมี ลูกค้ามาอุดหนุนมากมาย ชาญุศักดิ์และแมนยูเป็นลูกค้าประจำจึงคุ้นเคยกับรมิดามาก แม้จะเป็นสาวหน้า หวาน แต่รมิดาตัดผมสั้น บุคลิกเก๋ เท่ห์ ชวนมอง ดูเฟิน ๆ เหมือนผู้ชายหน้าสวยคนหนึ่ง หญิงสาวค่อนข้าง ชนแก่น จึงเข้ากับแมนยูได้ดีเด็กชายเองก็ติดเธอมากเช่นกัน

รมิดาเข้าใจและเห็นใจแมนยูที่ไม่มีแม่ เพราะเธอเองก็ไม่มีรู้จักแม่เช่นกัน ในชีวิตเธอมีแต่พ่อสุเทพ เท่านั้น เธอเคยถามถึงแม่ สุเทพเล่าให้ฟังอย่างเจ็บปวดว่า แม่ของเธอเป็นลูกสาวเศรษฐี ไม่อยากจะมาคัดค้าน เกลือกินกับพ่อซึ่งเป็นเซฟจน ๆ จึงหนีกลับไปอยู่กับพ่อแม่ตั้งแต่รมิดายังแบเบาะ ที่น่าเสียใจคือพ่อเพิ่งรู้ว่า

แม่ไม่รักพ่อและเธอเลย ก็เพราะแม่ให้คนสนิทมาบังคับให้พ่อไปรับที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่ง โดยบอกว่าจะหนีไปกับพ่ออีกครั้ง แต่เมื่อถึงวันนัดแม่กลับไม่มา แต่มีชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งมาแทน คนพวกนั้นต้องการกำจัดพ่อกับรมิดา พ่อต้องอุ้มเธอหนีตายกระเซอะกระเซิง ไม่นานนักพ่อก็ได้ข่าวว่าแม่แต่งงานใหม่กับลูกชายเจ้าของโรงแรมแห่งหนึ่ง พ่อจึงตัดสินใจเปิดร้านอาหารทำมาหากินเลี้ยงรมิดาคนเดียว ซึ่งเธอก็ไม่ทำให้พ่อผิดหวัง นอกจากเรียนเก่งแล้วเรื่องการทำอาหารเธอก็มีฝีมือมากเช่นกัน มิเสียวแรงที่สุเทพอุ้มเข้าครัวตั้งแต่เล็ก ๆ รมิดาจึงมีฝีมือที่ไม่ต่างจากสุเทพเลย เธอทำอาหารได้ดีทุกอย่าง ที่ถนัดมากคืออาหารจีน

ชาญศักดิ์เห็นลูกชายติครมิดามาก เขาเองก็อยากให้ลูกมีแม่ ได้มีครอบครัวอบอุ่นเหมือนคนอื่นบ้าง แต่ก็ยังไม่พบใครที่รักและเอ็นดูลูกชายของเขาได้เหมือนเธอ ชาญศักดิ์เฝ้าดูรมิดามานานและรักเธอในที่สุด เขามั่นใจว่าเธอเป็นคนดีจึงขอรมิดาแต่งงาน ซึ่งสุเทพก็สนับสนุนเต็มที่ ทว่าอีกไม่นานสุเทพก็เกิดป่วยหนัก ชาญศักดิ์ช่วยรมิดาพาพ่อไปโรงพยาบาล แต่สุเทพอาการทรุดลงอย่างรวดเร็ว ก่อนตายสุเทพบอกลูกสาวว่าแม่ของเธอชื่อ นัยนา เป็นลูกสาวคนเล็กของ ทรงยศ กับ สุริย์ เจ้าของโรงแรมเจสเตอร์ หลังจากแต่งงานกับ ศิริ ทายาทคนเดียวของเจ้าของโรงแรมสยามคอสโม เธอก็เข้ามาบริหารโรงแรมสยามคอสโมเต็มตัว ซึ่งทั้งสองแห่งเป็นโรงแรมหรูระดับ 5 ดาว การที่สุเทพตัดสินใจบอกความจริงกับรมิดา ก็เพราะไม่ต้องการให้เธอเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนในตระกูลนี้ไม่ว่าใครทั้งนั้น

เมื่อรมิดาจัดการงานศพบิดาและออกทุกข์เรียบร้อย ชาญศักดิ์จึงเริ่มกำหนดงานแต่งงาน รมิดาโชคดีที่ทั้งลูกชายและน้องชายชาญศักดิ์ยอมรับเธอ แต่แล้วก่อนจะถึงวันแต่งงานเพียงสามวัน ชาญศักดิ์ก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต รมิดากับสุริยจึงต้องช่วยกันจัดงานศพและดูแลแมนยูไปพร้อมกัน ชาญศักดิ์เป็นคนรอบคอบมาก เขาทำพิธีกรรมไว้เรียบร้อย ทั้งสุริย แมนยู และรมิดาต่างก็ได้รับมรดกเป็นทรัพย์สินที่มากพอจะอยู่ได้อย่างสบายไปตลอดชีวิต

รมิดานั้นรักแมนยูมาก เธอดูแลตั้งใจเลี้ยงดูเด็กน้อยราวกับเป็นลูกของเธอเอง หญิงสาวทำหน้าที่แม่ได้เป็นอย่างดี เธอไปรับไปส่งแมนยูที่โรงเรียนทุกวัน อาหารการกินก็ทำเอง วิธีชีวิตราบรื่น อบอุ่น มีความสุข แต่เหตุการณ์ที่โรงเรียนวันนี้ก็ทำให้รมิดาไม่สบายใจ

สุริยมาหารมิดาก็เห็นเธอนั่งหน้ามูย รมิดาเล่าเรื่องที่โรงเรียนให้ฟัง เพราะเธอกับเขาก็สนิทกันมาก ชายหนุ่มเป็นทั้งเพื่อนและพี่ชายที่แสนดี ไม่เคยคิดกับเธอเป็นอื่น รมิดาอยากเห็นแมนยูเติบโตขึ้นอย่างไม่มี

ปมค้อย และมีความสุขมากที่สุด สุรียนไม่อยากให้รมิดากังวลเกินไป เพราะแมนยูยังเด็กนัก แต่เขาก็รับปากจะช่วยเธอทุกเรื่อง

เย็นวันหนึ่งรมิดาเล่นกับแมนยูตามลำพัง เด็กน้อยเล่าว่าโดนเพื่อนล้ออีกแล้ว วันนี้อายมากเพราะโดนล้อต่อหน้า กำไล เด็กหญิงเพื่อนสนิทวัยเดียวกัน รมิดาปลอบว่าเธอสามารถเป็นได้ทั้งพ่อและแม่ของแมนยู เด็กชายฟังอย่างไม่แน่ใจ ความคิดแวบหนึ่งเข้ามาในสมองเธอทันที วันต่อมา แมนยูแปลกใจที่แม่ดาส่งเขาให้พี่เลี้ยงแล้วหายตัวไป สักพักขณะที่แมนยูกำลังเล่นเพลิน ๆ ในสนามหน้าบ้าน ก็มีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามา แมนยูจ้องเขานิ่งเพราะไม่เคยรู้จักมาก่อน พอถามว่าเขาเป็นใคร ชายคนนั้นกลับหัวเราะเสียงใส ทำให้แมนยูแปลกใจและเริ่มกลัว เสียงหวาน ๆ บอกให้เด็กน้อยดูหน้าเขาให้ดี แมนยูจำได้แล้ว แม่दानั่นเอง รมิดาหัวเราะชอบใจเมื่อลูกชายจำได้ เธอบอกว่า ในเมื่อรับปากจะเป็นทั้งพ่อและแม่ให้แมนยู เธอก็ต้องทำให้ได้ เด็กชายหัวเราะชอบใจพลางบอกจะเรียกเธอว่าพ่อดาบ เวลาแม่ดาแต่งตัวเป็นผู้ชาย สองแม่ลูกสัญญากันว่า จะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับที่รู้จักกันแค่สองคน

วันหนึ่งสุรียนกับรมิดาปรึกษากันเรื่องจะเปิดร้านอาหาร สุขเทพเคยฝันอยากเปิดร้านอาหารเล็ก ๆ ขายอาหารอร่อยมีคุณภาพในกรุงเทพฯ แต่หลังจากเกิดเรื่องที่มีคนตามมาเมื่อหลายปีก่อนทำให้สุขเทพไม่กล้าทำอะไรให้โด่งดังนัก พอเริ่มดังมีคนรู้จัก มีสื่อมาสนใจ เขาก็ต้องพารมิดาหนีไปเปิดร้านที่อื่น เป็นอย่างนั้นจนกระทั่งรมิดาโตเป็นสาว เมื่อสุขเทพมั่นใจว่าน่าจะไม่มีใครสนใจตนกับลูกแล้ว จนกระทั่งได้พบชาวยุสัคคี เขาจึงเลิกย้ายร้านหนีอีก

แม้บิดาจะล่วงลับ แต่ความฝันของพ่อยังอยู่ในความทรงจำเสมอ รมิดาอยากทำความฝันนี้ให้สำเร็จ แต่เมื่อสุรียนจัดการหาสถานที่จนถึงขั้นตอนทำสัญญา เธอกลับลังเล เพราะสุรียนตั้งใจให้เธอเปิดร้านในบริเวณพลาซ่าของโรงแรมสยามคอสโม โรงแรมที่แม่ดูแลและเป็นเจ้าของ รมิดาไม่อยากสนใจแม่ที่ใจดำทิ้งลูกไป แต่สุรียนรู้ดีว่าใจจริงแล้วรมิดาสนใจครอบครัวของตา ยาย และแม่มาก เขาสังเกตว่าเธอตัดข่าวที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเหล่านี้ไว้หมด เพียงแต่ยังไม่ยอมรับเท่านั้นเอง

ขณะที่รมิดาและสุรียนกำลังคุยกันเรื่องเปิดร้าน ชายแปลกหน้าคนหนึ่งก็เข้ามา เขาแนะนำตัวเองว่าชื่อ ศัลย์ เป็นน้องชายของสิดา มีศักดิ์เป็นน้ำชายของแมนยู เขาได้รับมอบหมายจากพี่สาวซึ่งเป็นแม่แท้ ๆ ของแมนยู ให้มารับเด็กชายไปอยู่อเมริกา รมิดาปฏิเสธทันที เธออ้างสิทธิ์ในการดูแลแมนยู สิทธิที่ชาวยุสัคคีมอบ

ไว้ให้ แต่ศัลย์กลับหัวเราะเยาะ เพราะเขาเองก็มีสิทธิ์อันชอบธรรมที่แม่แมนยูมอบให้เช่นกัน รมิดาคามว่าทำไมสิตาไม่มาเอง ศัลย์บอกว่าสิตาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตเมื่อไม่นานมานี้ สิตารู้ข่าวการจากไปของชาญศักดิ์ เธอตั้งใจจะมารับลูกชายด้วยตัวเอง แต่ก็ต้องมาจากไปเสียก่อน ศัลย์เล่าต่อว่าสิตาตั้งกำแพงให้เขามารับแมนยูให้ได้ เพื่อให้เด็กชายกลับไปรับมรดกของมารดา เธอสั่งจนมหายใจสุดท้ายของชีวิต ซึ่งศัลย์ตั้งใจว่าจะต้องทำตามความต้องการของพี่สาวให้ได้และจะทำทุกวิธี รมิดากับศัลย์เริ่มทะเลาะกันรุนแรงขึ้นจนสุริยณต้องห้าม และพยายามไกล่เกลี่ย ศัลย์ยอมกลับไปแต่ยืนยันว่า เขาต้องได้สิทธิ์ในการดูแลแมนยู

วันต่อมาสุริยณพารมิดากับแมนยูไปที่โรงแรมสยามคอสโม ด้วยความซุกซนเด็กชายวิ่งเล่นจนชนกับเดือนฉาย เธอตกใจเสียหลักล้มลง แต่ที่แย่ที่สุดก็คือ กระเป๋าถือแบรนด์เนมใบหรรตกลงไปในสระน้ำเล็ก ๆ ที่สวนหย่อม แมนยูรีบลุยน้ำไปเก็บมาคืนให้ แต่เดือนฉายกลับกรี๊ด ๆ โวยวายจะเอาเรื่องแมนยูให้ได้ รมิดากับสุริยณได้ยื่นกริรับเข้ามาเจรจา สุริยณรับปากจะชดใช้ให้ เขารู้ว่ากระเป๋ายี่ห้อดังรุ่นนี้ต้องสั่งจากเมืองนอก กว่าจะได้คงต้องใช้เวลาสักกระยะหนึ่ง แต่เดือนฉายไม่ยอม เธอยืนยันที่จะเอากระเป๋าคืนในสภาพเดิมและเดี๋ยวนี้ผู้ใหญ่สามคนทะเลาะกันยุ่งไปหมด เดือนฉายเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง ด้วยถือว่าตนเป็นลูกสาวของ ศิริ กับนัยนา เจ้าของโรงแรมสยามคอสโม เธอคิดว่าสุริยณและรมิดาคงไม่มีปัญญาซื้อกระเป๋าของแท้มาคืนเธอแน่ ๆ เดือนฉายเรื่องมากเพราะอยากเอาชนะนั่นเอง

เรื่องราวทำท่าจะลุกลามใหญ่โต นัยนาและ ตะวัน ลูกชายคนเล็กก็เข้ามาพอดี นัยนาพยายามไกล่เกลี่ยในขณะที่ตะวันก็จ้องรมิดาตาไม่กะพริบ หนุ่มน้อยวัยสิบเก้ารู้สึกถูกชะตาสาวสวยที่อยู่ตรงหน้าคนนี้เหลือเกิน เขาปิ้งเธอเข้าอย่างจัง แอบบอกกับตัวเองว่านี่แหละรักแรกพบ รมิดาทำอะไรไม่ถูกเมื่อพบมารดาเป็นครั้งแรก คุณนัยนาดูสวยสง่าสมวัย พุดเพราะน้ำเสียงน่าฟัง เธอคิดถึงรมิดาไม่อยากจะเชื่อว่ามีผู้หญิงคนนี้เป็นแม่ใจร้ายที่ส่งคนไปฆ่าเธอกับพ่อ

เมื่อกลับถึงบ้าน สุริยณก็เกลี้ยข่มจนมิดาฮึดสู้ ตกลงใจจะเปิดร้านอาหารที่โรงแรมสยามคอสโม เธออยากเอาชนะญาติฝ่ายแม่ทุกคน ส่วนศัลย์ก็ให้คนสืบเรื่องรมิดา เพื่อหาทางได้สิทธิ์ดูแลแมนยู เขาจะต้องทำให้หลานชายไว้เนื้อเชื่อใจ และยอมตามเขาไปอยู่อเมริกา ศัลย์เชื่อว่าเด็กผู้ชายต้องมีพ่อเป็นต้นแบบ และเขามั่นใจว่าเขาทำได้

วันหนึ่งศัลย์ไปหาแมนยูที่โรงเรียน ก็เห็นบอยพลักแมนยูล้มลง หน้าผากกระแทกก้อนหินแตกเป็น

แผลลึก เลือดไหลน่ากลัว ศัลย์จะพาแมนยูส่งโรงพยาบาลเพราะต้องเย็บแผล ครูเวรรีบโทรบอกรมิดาทันที เมื่อรמידามาถึงก็เจอศัลย์กำลังอุ้มแมนยูขึ้นรถ เธอตามเขาไปอย่างตกใจ ทั้งสองเถียงกันตลอดทาง ศัลย์ตำหนิรמידาที่ไปรับแมนยูข้างถนนเกิดเรื่อง เธอไม่มีคุณสมบัติในการเลี้ยงดูแมนยู รมิดาโกรธจนพูดไม่ออก เขาช่างเป็นผู้ชายที่ร้ายกาจที่สุดตั้งแต่เธอเคยพบมา

เวลาผ่านไปรמידาและสุรียนช่วยกันดำเนินการจนรמידาเปิดร้านอาหารที่โรงแรมสยามคอสโมได้ หญิงสาวตกแต่งร้านอย่างพิถีพิถัน ตั้งชื่อร้านเองว่า กุหลาบขาว เธอจำได้ว่าสุเทพชอบกุหลาบขาวมาก เปิดร้านอาหารที่ร้าน ทุกวันชื่อกุหลาบขาวเหมือนกันหมด วันเปิดร้านนั้ยนาลงมาดูความเรียบร้อยและแสดงความยินดีกับผู้เช่ารายใหม่ เธออึ้งเมื่อเห็นชื่อร้านกุหลาบขาว ดอกไม้ที่เธอชอบเป็นชีวิตจิตใจ กุหลาบขาวทำให้เธอคิดถึงสุเทพ ชายหนุ่มผู้เป็นรักครั้งแรกของเธอ ลึกลงไปในใจนั้ยนาคิดถึงสุเทพกับลูกสาวอยู่เสมอ หลังจากที่ วัลลภ ซึ่งเป็นพี่ชายไปพรากเธอกลับมาทั้ง ๆ ที่เธอเพิ่งคลอด นั้ยนายพยายามหนีโดยให้ แจ่มจันทร์ สาวใช้คนสนิทลอบออกไปติดต่อกับสุเทพ เพราะตัวเธอถูกกักไว้ในบ้าน แต่แจ่มจันทร์บอกว่าสุเทพไม่มาตามนัด ที่บ้านก็ย้ายหนีไปแล้ว นั้ยนาลีใจจนล้มป่วยเป็นเดือน เธอหมดอาลัยตายอยากในชีวิต เมื่อพ่อกับแม่อยากให้เธอแต่งงานใหม่กับศิริ เธอจำยอมเพราะไม่ยอมให้พ่อแม่เสียใจอีก

ชีวิตใหม่กับครอบครัวใหม่ของเธอดูเหมือนจะมีความสุข ทั้งที่ทุกข์จนพูดไม่ออก เพราะศิริไม่สนใจบริหารโรงแรมเลย เดือนฉาย ลูกสาวคนโตก็ไม่สนใจ ซ้ำร้ายพ่อกับลูกใช้เงินราวกับพิมพ์ธนบัตรได้เอง ศิริติดการพนัน เสียครั้งหนึ่งเป็นล้าน ๆ ส่วนเดือนฉายก็ใช้เงินฟุ้งเฟ้อ บ้าของแบรนต์เนม เสื้อผ้าต้องหรูแพงระยับ คงมีแต่ตัวลูกชายคนเล็กเท่านั้น ที่ดูจะเข้าท่าหน่อย ตะวันกำลังเรียนบริหารการโรงแรม อยู่ปี 3 ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เขารักแม่มาก แต่ก็มีนิสัยติดจะคือร้อน ติดเพื่อน ใจร้อนตามประสาวัยรุ่น นั้ยนายพยายามเตือนศิริและเดือนฉายเรื่องการใช้จ่าย แต่สามีกับลูกสาวก็ไม่สนใจ หลงระเริงฟุ้งเฟ้อกันต่อไป

ตะวันนำกุหลาบขาวช่อโตมาแสดงความยินดีกับรמידา หญิงสาวกล่าวขอบคุณในความมีน้ำใจของเขา ตะวันแวะมาหาหามิดาแทบทุกวัน เรียกว่าเป็นลูกค้าขาประจำก็ได้ บางวันเขาก็มาช่วยสอนการบ้านแมนยูเสร็จแล้วก็ชวนกันไปเล่นฟุตบอล บางวันรמידามีลูกค้าแน่นร้าน ตะวันก็เข้าไปช่วยงานในครัว ช่วยเสิร์ฟอาหารจนรמידาเกรงใจ สุรียนแอบแซวรמידาว่า โคนเด็กจิบ รมิดาหัวเราะเสียงใสบอกสุรียนว่า ยังไงก็เป็นไปไม่ได้ เพราะตะวันเป็นน้องชายต่างบิดาของเธอ

ร้านกุหลาบขาวเริ่มมีลูกค้ามากขึ้นเรื่อย ๆ รมิดาได้พบญาติข้างแม่หลายคน มีโอกาสได้ช่วยคุณตาทรงยศ ตอนที่ท่านเกือบจะหกล้ม ได้ทำอาหารอร่อย ๆ ให้คุณตากินจนท่านติดใจ ได้พบ วัลลภ ซึ่งเป็นลุง พบ คุณิต กับ ปารีชาติ ลูกชายลูกสาวของวัลลภ ซึ่งก็เป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอนั่นเอง แต่คนที่ทำให้รมิดาหงุดหงิด อารมณ์เสียที่สุดก็คือ ศัลย์ เพราะนอกจากเขาจะตามตอแยเธอเรื่องเมนูแล้ว เขายังเป็นเพื่อนกับคุณิต และเป็นหนุ่มเสน่ห์แรงที่ปารีชาติหลงใหลติดอกติดใจ พยายามหาทางใกล้ชิดสนิทสนม

ตะวันบอกแม่ว่าจะขอฝึกงานที่โรงแรมสยามคอสโม นัยนาแปลกใจมาก เพราะลูกชายเคยบอกว่าจะไปฝึกงานที่โรงแรมอื่น เขาอยากเรียนรู้วิธีการทำงานของที่อื่น จะได้นำมาปรับใช้ประโยชน์กับโรงแรมของเรา เธอนึกทบทวนก็พอจะเอาออกว่าลูกชายกำลังคิดอะไร ตะวันแวะไปที่ร้านกุหลาบขาวบ่อย ๆ เขามีพฤติกรรมเปลี่ยนไป คือน้อยลง ใจเย็นขึ้น คุณศศิราเริง ต้องเป็นเพราะเซฟสาวคนนั้นแน่ ๆ นัยนากระซำ ลูกชายเรื่องรมิดา ตะวันแบ่งรับแบ่งสู้ แต่ก็ยอมรับว่าเขาชอบรมิดา นัยนาสอนลูกชายว่าความรักเป็นสิ่งดี ควรจะศึกษา ใช้เวลาดูใจกันให้ถ่องแท้ ที่สำคัญต้องตั้งใจเรียนให้จบ วันหนึ่งข้างหน้าเมื่อตะวันแต่งงาน เขาก็ต้องเป็นเสาหลักของครอบครัว ตะวันดีใจที่แม่ไม่กั๊กกั้น เขาบอกให้แม่วางใจ เมื่อเรียนจบเขาจะตั้งใจช่วยแม่ทำงานอย่างเต็มที่ แต่ก็ผลอหุคปากไปว่า จะไม่มีวันเป็นผีพนันอย่างพ่อ นัยนาารู้สึกเจ็บแปลบเข้าหัวใจ ตะวันเห็นแม่น้ำตาซึมก็ขอโทษที่พูดถึงพ่อไม่ดี ที่ผ่านมา ตะวันเคยห้ามศิริ เรื่องเล่นการพนันหลายครั้งจนพ่อเกลียดจี้หน้า ถึงกับประชดทำนองว่าตะวันเป็นลูกแม่ ส่วนเขามีลูกสาวคนเดียวคือเดือนฉาย

เวลาผ่านไป ขณะที่รมิดากำลังสนุกกับงาน ข่าวความวุ่นวายในโรงแรมสยามคอสโมก็รั่วมาเข้าหูบ่อย ๆ แต่เธอไม่สนใจนัก จนกระทั่งบังเอิญได้ยิน นัยนาเถียงกับศิริเรื่องปัญหาการเงินในโรงแรม ส่วนที่บ้าน ทรงยศ ก็เชื่อว่าชอบอุนมีความสุขดี หลังจากที่สุริย์ภรรยาใช้ชีวิตตายไป ทรงยศไม่เคยมีความสุขเลยท่านอายุ 75 แล้ว แต่ต้องรั้งตำแหน่งประธานกรรมการของโรงแรมต่อไป เพราะวัลลภแม่จะบริหารงานได้ดี แต่เขาก็เจ้าชู้มาก มีบ้านเล็กบ้านน้อยเต็มไปหมด แต่ใครก็ไม่มีเสน่ห์มัดใจวัลลภได้มากเท่าแจ่มจันทร์ อดีตคนห้องของนัยนา เพราะวัลลภปลุกบ้านให้แจ่มจันทร์ อยู่ติดกับบ้านหลังใหญ่ มีอาณาเขตติดกัน รั้วเดี่ยว ๆ มีประตูที่วัลลภผ่านเข้าออกจนเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ทรงยศเห็นใจ ลัดดา เธอเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของวัลลภ สะใจที่นำสงสาร โคนสามีกดขี่ ลูกเต้าก็ไม่เคยเชื่อฟัง ท่านทำใจรับแจ่มจันทร์ไม่ได้ เพราะเจ้าหล่อน ทะเยอทะยาน โลก และมักใหญ่ใฝ่สูงจนน่ากลัว ประการสำคัญท่านเป็นคน ที่รักและซื่อสัตย์ต่อภรรยา รักเดียวใจเดียว จึงไม่ชอบให้ลูกชายเจ้าชู้ ทางด้านคุณิตหลานชาย ก็ดูท่าว่าจะเจริญรอยตามพ่อ ชอบควงคาราสาว ๆ ไม่ซำหน้า ฝ่ายปารีชาติหลานสาว ก็ไม่สนใจกิจการในครอบครัว วัน ๆ หมกไปกับการแต่งตัวเสริม

สวย เพราะอยากเป็นนางแบบ ส่วนนัยนา ลูกสาวคนเล็กก็ยุ่งกับกิจการของครอบครัว โรงแรมสยามคอสโม ทรงยศรู้ดีว่าถ้าปล่อยมือ โรงแรมเจสเตอร์คงเหลือแต่ชื่อ ท่านจึงต้องดูแลต่อไป

เรื่องสำคัญที่ทำให้ทรงยศเสียใจมากที่สุดก็คือ แหวนมรกตของคุณสุรีย์หายไป ภรรยาของท่านรักแหวนวงนี้มาก แม้เป็นมรกตที่น้ำไม่สวย แต่ก็แหวนวงแรกที่ทรงยศซื้อให้เธอ คุณสุรีย์สวมติดนิ้วตลอดเวลา เธอขอกับทรงยศว่าหากเธอต้องตายก็ไม่ให้ถอดแหวนจากนิ้ว ถ้าจะฝังก็ให้แหวนติดนิ้วอยู่อย่างนั้น แต่แล้วเมื่อเธอป่วยหนักจนไม่รู้สีกตัวต้องเข้าโรงพยาบาล ก็มีคนมาถอดแหวนวงนี้ออกไป หลังคุณสุรีย์เสียชีวิตทรงยศกับลูก ๆ พยายามตามหาแหวนวงนั้นแต่ก็ไม่พบ คุณสุรีย์จากไปสามปีแล้ว ทรงยศไม่เคยลืมเรื่องนี้เลย ท่านอยากได้แหวนคืนมา เพื่อจะได้ทำตามความปรารถนาของภรรยาที่รักยิ่งเป็นครั้งสุดท้าย

คุณิตและวัลลภวางแผนกระตุ้นยอดขายโรงแรม เขาจึงจัดงานแสดงเครื่องเพชรการกุศลขึ้นที่โรงแรมเจสเตอร์ในคืนหนึ่ง สุริยนได้รับบัตรเชิญจึงพารมิดามาร่วมงานด้วย ทางด้านศัลย์ก็มาโดยได้รับบัตรเชิญจากคุณิต ปาริชาติย้าศัลย์ให้คอยดูบนเวที เพราะเธอเป็นหนึ่งในนางแบบที่เดินโชว์เครื่องเพชร ส่วนแจ่มจันทร์ แม้จะถูกสั่งห้ามจากทรงยศและวัลลภ ไม่ให้มาวุ่นวายในงานของโรงแรม แต่เจ้าหล่อนก็อดไม่ได้ หล่อนแอบเข้ามาเดินกริดกรายทักทายแขกหรือประหนึ่งเป็นเจ้าของภาพเลยทีเดียว เมื่อเจอหน้าศัลย์รุมิดาก็หมดสนุก อยากจะหลบแต่สุริยนไม่ยอม เขาอยากให้เธอเผชิญหน้ากับความจริง ไม่ใช่หนีปัญหา ศัลย์เข้ามาหา รุมิดา และสุริยนทันที สงครามปากจึงเกิดขึ้นกลางงานนั่นเอง เรื่องลูกกลมเพราะเดือนฉายเข้ามาช่วยด้วย ตะวันคอยปกป้อง รุมิดาจนต้องปะทะฝีปากกับพี่สาว นัยนาผ่านมาพอดีจึงเข้ามาห้ามทัพตามเคย ขณะที่หน้าเวทีวุ่นวาย หลังเวทีก็วุ่นไม่แพ้กัน สไตลิสต์กำลังปวดหัวที่นางแบบคนดังเบี้ยวชะงัน เจ้าหล่อนโทรมาบอกว่าอาหารเป็นพิษต้องเข้าโรงพยาบาลด่วน ที่จริงจะเลือกนางแบบที่มีอยู่คนไหนมาเดินชุดฟีนาลีก็ได้ แต่หล่อนไม่ยอมทำ เพราะมันผิดคอนเซ็ปต์ที่วางเอาไว้

ขณะที่สงครามปากกำลังร้อนระอุยังไม่มียุติท่าว่าจะจบลงง่าย ๆ รุมิดาก็ถูกสไตลิสต์ดึงตัวออกไป ทุกคนมองตามอย่างงุนงง สไตลิสต์ขอร้อง รุมิดาให้ช่วยเดินแบบให้เธอหน่อย เพราะนางแบบคนสำคัญเบี้ยวคิว รุมิดาแทบช็อค บอกปิดทันที สไตลิสต์พยายามหวานล่อมว่า รุมิดาเหมาะกับชุดฟีนาลีมาก เธอต้องการนางแบบผสมสันที่มีบุคลิกทอมบอยนิด ๆ คุณเก๋ เท่ห์ สมาร์ท รุมิดาปฏิเสธทำเดียวเพราะเธอเดินแบบไม่เป็น สไตลิสต์ร้องไห้โฮแทบจะคุกเข่าอ้อนวอน ถ้า รุมิดาไม่ช่วย งานนี้เธอต้องพังแน่ ๆ รุมิดาเห็นสไตลิสต์รู้สึกแย่มาก เธอก็ใจอ่อนด้วยความสงสาร สไตลิสต์รีบจับ รุมิดาแต่งหน้าทำผม แล้วสอนเทคนิคการเดิน

แบบให้ด้วยเวลาอันน้อยนิดที่เหลืออยู่ เพราะงานกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

บนเวทีแฟชั่นโชว์เริ่มขึ้นแล้ว นางแบบแต่ละคนออกมาเดินโชว์เครื่องเพชร รวมทั้งปารีสชาติด้วย ทุกคนสวมชุดราตรียาวสีด้าลึบส่งผลให้เครื่องเพชรที่ประดับบนเรือนร่างส่องประกายงามระยับ และแล้วก็มาถึงชุดฟีนาลี รุมิดาเดินออกมาอย่างมั่นใจ เธออยู่ในชุดโอเวอร์โค้ทสีขาว ยืนนิ่งอยู่สักครู่ ทุกคนมองกันอย่างประหลาดใจ เพราะไม่เห็นเครื่องเพชรบนตัวนางแบบคนนี้เลย อีกอึดใจรุมิดาก็หมุนตัวช้า ๆ แล้วถอดโอเวอร์โค้ทออก เผยให้เห็นชุดเครสสั้นเกาะอกสีด้ารูปที่อยู่ข้างใน ลาดไหล่อันเปลือยเปล่าของเธอประดับด้วยสร้อยเพชรเม็ดงาม ดีไซน์สุดหรู รุมิดาเดินโชว์เครื่องเพชรบนแคทวอคอย่างมั่นใจ สายตาทุกคู่ต่างก็จับจ้องเธอเป็นตาเดียวกัน แมนยูตินเดินชมแม่ดาคนสวยไม่หยุดปาก ศัลย์และตะวันพากันจ้องนางแบบสมัครเล่นตาไม่กระพริบ เธอสวยเหลือเกิน คุณเก้ เทห์ สมาร์ทตะดาจริง ๆ เมื่อรุมิดาเดินแบบเสร็จก็มายืนอยู่กลางเวที นางแบบทุกคนทยอยกันออกมาขึ้นขนาบข้าง สไตลิสต์ออกมาโค้งรับช่อดอกไม้ ท่ามกลางเสียงปรบมือกราว ปารีชาติมองรุมิดาอย่างหมั่นไส้ชิงชัง ดาวเด่นของงานควรจะเป็นเธอ ไม่ใช่เซฟสาวแสนกระจอกที่สไตลิสต์ขุดขึ้นมาปั้น ยิ่งเห็นสายตาของศัลย์ที่จ้องรุมิดาด้วยแล้ว เจ้าหล่อนแทบจะร้องกรี๊ดอยากจะกระชากแม่ดาวเด่นมาตบให้แหลกคามือ

สไตลิสต์กล่าวขอบคุณรุมิดายกใหญ่ เธอเอ่ยปากชวนหญิงสาวมาเป็นนางแบบอาชีพ รุมิดาปฏิเสธอย่างนุ่มนวล เธอขอทำงานที่ตัวเองรักและถนัดดีกว่า นั่นก็คือการเป็นเซฟที่มีร้านอาหารเป็นของตัวเอง สไตลิสต์บอกว่าจะพาเพื่อน ๆ ไปอุดหนุน และจะช่วยโปรโมทร้านกุหลาบขาวให้ เพราะเธอสนิทกับเจ้าของนิตยสารดัง ๆ หลายเล่ม

รุมิดามหาแมนยูและสุริยณที่ขึ้นคอกอยู่ ตะวันออกปากชื่นชมรุมิดาจนเดือนฉายหมั่นไส้ต้องคอยแหวะน้องชาย นัยนาเข้ามาขอบคุณเพราะรู้ว่ารุมิดามีน้ำใจช่วยแก้ปัญหาให้สไตลิสต์ แต่ปารีชาติกลับมองว่ารุมิดาฉวยโอกาส อยากดังมากกว่า ศัลย์แหวะรุมิดาตามประสาผู้ชายปากร้าย แต่พอลูกกับแมนยูสองคนเขากลับหลุดปากชมรุมิดาว่าสวยเทห์ จนแมนยูแอบเอาไปรายงานแม่ดา

ศัลย์มาร้านกุหลาบขาวเกือบจะทุกวัน วันนี้เขาพา ไพลิน น้องสาวคนเล็กที่เพิ่งเดินทางมาจากอเมริกา มาด้วย เขาบอกกับไพลินว่าต้องจัดการกับรุมิดาให้เด็ดขาด ระหว่างที่อยู่ในร้านกุหลาบขาว ไพลินแอบสังเกตศัลย์ พี่ชายของเธอมีพิรุณ มีพฤติกรรมแปลก ๆ ดูเขาจะสนใจคุณแม่ยังสาวคนนี้เป็นพิเศษ เช่นเดียวกับ

สุริยน เขาคิดว่าถ้าสัมพันธ์กับมารีดา รักกันและแต่งงานกัน ก็น่าจะเป็นผลดีกับแมนยูที่สุด

นัยนาเครียดกับภาวะการขาดทุนของ โรงแรมสยามคอสโม เธอยื่นคำขาดให้ศิริกับเดือนฉายเข้ามาช่วยรับผิดชอบบ้าง แต่สองพ่อลูกไม่รับรู้ กลับเบิกเงินออกไปใช้อีกเป็นจำนวนมาก นัยนาตัดสินใจขอความช่วยเหลือจากวัลลภ แต่พี่ชายกลับปฏิเสธแถมยังปรามไม่ให้เธอไปขอความช่วยเหลือจากพ่ออีกด้วย ตะวันสงสารแม่จับใจ เขาจะไปขอร้องคุณตาทรงยศให้ช่วย แต่นัยนาก็ห้ามไว้ เพราะทรงยศสุขภาพไม่ค่อยดี ไม่อยากให้ท่านเครียด นัยนากลุ้มใจมาก คิดอะไรไม่ออกจึงตัดสินใจหนีออกไปจากบ้าน โดยทิ้งโน้ตไว้ว่าไม่ต้องห่วง ขอไปอยู่คนเดียวสักพัก ตะวันต่อว่าพ่อและพี่สาวที่เป็นต้นเหตุทำให้แม่หายตัวไป สองพ่อลูกเริ่มสำนึกได้ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมานัยนาต้องทำงานหนักอยู่คนเดียว ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเพราะพ่อและลูกสาวจริง ๆ

เมื่อนัยนาหนีไป เดือนฉายรู้สึกแย่ เธอซึมเศร้าอย่างน่าสงสาร ตะวันเห็นพี่สาวเปลี่ยนไปก็เห็นใจ เขาพยายามปลอบแต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น ตะวันออกตามหาแม่แทบทุกที่ แต่ก็ไร้ร่องรอย มารีดาปลอบตะวันให้ใจเย็น ๆ เธอจะช่วยตามหาอีกแรง วันหนึ่งสุริยนมีโอกาสได้คุยกับเดือนฉายตามลำพัง เขาปลอบใจและให้กำลังใจเธออย่างจริงใจ ในความคิดของสุริยนตอนนี้ เดือนฉายไม่ใช่สาวสวยฤทธิ์มากน่ารำคาญอีกต่อไป แต่เธอเป็นผู้หญิงตรง ๆ ที่น่ารัก น่าสงสารคนหนึ่ง สุริยนพาเดือนฉายไปที่ร้านกุหลาบขาว มารีดาคอยดูแลเธอราวกับเป็นเพื่อนสนิท ไม่ใช่คู่กรณีที่เคยทะเลาะกันมาก่อน แต่คนที่ทำให้เดือนฉายน้ำตาซึมก็คือแมนยู เด็กน้อยคอยดูแลเอาอาหารการกินมาให้พร้อมคำปลอบใจที่แสนซื่อ เดือนฉายร้องไห้เย่ปากขอโทษเด็กชายในเรื่องราวที่ผ่านมา ตะวันและมารีดาดีใจที่เห็นคุณหนูอารมร์วัยกลายเป็นสาวนุ่นนวล อ่อนโยนขึ้น

มารีดาแหวสุริยนเรื่องเดือนฉาย สุริยนยอมรับว่าเขามีความรู้สึกดี ๆ ให้เดือนฉาย เขาจะคอยเป็นกำลังใจให้เธอ สุริยนเป็นห่วงความสัมพันธ์ของตะวันกับมารีดา หลายครั้งที่เขาต้องคอยไกล่เกลี่ยเวลาตะวันมีปากเสียงกับศิริ ตะวันมักจะคอยกันทำไมให้ศิริเข้ามาใกล้ชีวิตมารีดา บางครั้งถึงกับลงมือลงไม้ชกต่อยกันก็มี มารีดาบอกว่าจะคอยเตือนตะวันเรื่องความใจร้อน แต่จะให้เธอบอกความจริงกับตะวันตอนนี้ไม่ได้จนกว่าเธอจะสืบเรื่องอดีตของแม่ให้รู้ซะก่อนว่าความจริงเป็นอย่างไร

มารีดาเป็นห่วงนัยนามาก เธอไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะ ซึ่งเคยเป็นที่นัดพบของสุเทพและนัยนา มารีดาดีใจมากที่เห็นนัยนา นั่งอยู่ที่ริมสระน้ำ เธอเข้าไปชวนคุยพร้อมให้กำลังใจ มารีดาบอกนัยนาว่าศิริและลูก ๆ

เป็นห่วงมาก นัยนาขอร้องรมิดาว่าอย่าบอกใครว่าเจอเธอที่นี่ เธอขอเวลาคิดคนเดียวอีกสักพัก และฝากบอกศิริกับลูก ๆ ว่าไม่ต้องห่วง อีกไม่นานจะกลับไปเอง นัยนาถามรมิดาว่าคิดยังไงกับตะวัน เธอดีใจที่เห็นลูกชายเป็นผู้ใหญ่ มีความรับผิดชอบมากขึ้น และมีรมิดาเป็นคนพิเศษ รมิดาอึ้ง อยากบอกความจริงกับแม่เหลือเกิน แต่ก็ยังทำไม่ได้

ที่ร้านกุหลาบขาว รมิดาเห็นศัลย์กำลังเล่นกับแมนยู เธอรู้แล้วว่าใครจะช่วยนัยนาได้ รมิดาดึงตัวศัลย์ออกไปคุยกันตามลำพังทันที ชายหนุ่มแปลกใจที่วันนี้หญิงสาวดูอารมณ์ดี ไม่หงุดหงิดใส่เขาเหมือนทุกวัน รมิดาแนะนำศัลย์ให้ไปเจรจากับนัยนาเพื่อขอซื้อโรงแรมสยามคอสโม เธอเฝ้าพูดแต่ผลกำไรและโอกาสทางธุรกิจ ศัลย์อดแปลกใจไม่ได้ ทำไมรมิดาต้องเดือดเนื้อร้อนใจอยากช่วยนัยนา ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เป็นญาติสนิทกันสักหน่อย หญิงสาวใช้เวลาเขาหนึ่งวันในการพิจารณาเรื่องนี้

สุริยนบอกเดือนฉายและตะวันว่ารมิดาพบนัยนาแล้ว โดยบังเอิญ สองพี่น้องดีใจมาก ตะวันตื่นเต้นดีใจจนลืมตัว โผล่เข้ากอดรมิดาแน่น จนศัลย์ต้องเข้ามาขัดจังหวะ รมิดาบอกตะวันและเดือนฉายว่าไม่ต้องห่วงแม่ตามที่นัยนาฝากมา เดือนฉายมีความสุขมาก วิกฤติการณ์ในชีวิตครั้งนี้ ทำให้เธอได้พบเพื่อนดี ๆ มีน้ำใจอย่างสุริยนและรมิดา โดยเฉพาะสุริยน เขาเข้าไปนั่งอยู่ในใจของเธอแล้ว ไพลินมั่นใจว่าศัลย์คิดยังไงกับรมิดาเวลาที่เห็นตะวันอยู่ใกล้รมิดา เธอจึงคอยเข้ามาแทรกเป็นก้างขวางคออยู่เรื่อย บางทีก็เตือนให้ตะวันกลับไปฝึกงานในโรงแรม เอาเวลาไปทุ่มเทให้กับการเรียนดีกว่า ตะวันโมโหที่ไพลินคอยเชียร์พี่ชายตัวเอง เขาจึงแข่งให้ไพลินมีอนาคตเป็นสาวแก่ นั่งยักเย้ายักยันอยู่บนคานทอง

วันต่อมารมิดารออย่างกระวนกระวายใจ พอเห็นศัลย์โผล่เข้ามาในร้าน หญิงสาวก็ยิ้มให้เขาอย่างดีใจ ศัลย์จ้องรมิดานิ่ง ตั้งแต่รู้จักกันมา ไม่เคยเห็นเธอยิ้มสวยเท่าวันนี้เลย แม้จะมีคำตบอยู่ในใจแล้ว แต่ศัลย์ก็อดขำโมโหรมิดาไม่ได้ เขาถามเธอว่าได้ค่านายหน้าในการเจรจาครั้งนี้เท่าไร มากพอที่จะเลี้ยงหลานชายเขาโดยไม่ต้องแตะต้องมรดกของแมนยูหรือเปล่า รมิดากัดฟันตอบอย่างแค้น ๆ ว่า เธอไม่ได้อะไรเลย แต่ถ้าจะคาดคั้นให้เธอรับ ก็ขอบอกว่าได้แค่บาทเดียวมั้ง รมิดาพยายามใจเย็น ไม่อยากทะเลาะกับเขาเรื่องแมนยู ตอนนี้เรื่องแม่สำคัญกว่า เธอขอร้องศัลย์ร้ายยาวต่าง ๆ นานาถึงความคุ้มค่าหากซื้อโรงแรม ศัลย์จ้องหน้าหญิงสาวจนเพลิน ได้แต่พูด "ครับ ครับ" อย่างอารมณ์ดี รมิดาไม่แน่ใจว่าเขาหมายถึงอะไร ศัลย์บอกว่าเขาเห็นด้วย และตอบรับตั้งแต่ "ครับ" ครั้งแรกแล้ว

เมื่อนัยนากลับมา เธอรู้สึกดีใจที่เห็นการเปลี่ยนแปลงของศิริและเดือนฉาย ตะวันบอกแม่ว่าพ่อกับพี่สาวกลายเป็นคนใหม่แล้ว ศัลย์และไพลินเข้ามาเจรจากับนัยนาเรื่องธุรกิจ เขาไม่ต้องการเทคโอเวอร์ทั้งหมด ขอเป็นแค่ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ และให้นัยนากับครอบครัวถือหุ้นอีกส่วนหนึ่ง ชายหนุ่มขอให้นัยนากับศิริบริหาร โรงแรมต่อไป เพราะเขากับไพลินต้องเดินทางไปดูแลธุรกิจที่อเมริกาด้วย การเจรจาเป็นไปอย่างราบรื่น และมีการเซ็นสัญญากันในเวลาต่อมา นัยนาแปลกใจเมื่อรู้ว่ารมิดาคือคนสำคัญที่ช่วยเธอครั้งนี้

วัลลภและคุดิตวางแผนโปรโมทโรงแรมเจสเตอร์อีกครั้ง โดยจัดให้มีการแข่งขันเซฟมือทอง ผู้ชนะที่หนึ่งจะได้รับเงินรางวัลสูงถึงหนึ่งล้านบาท และจะได้ทำงานเป็นเซฟประจำเงินเดือนสูงของโรงแรมอีกด้วย ซึ่งงานแข่งขันนี้จะจัดในงานฉลองวันเกิดครบรอบ 75 ปี ของคุณทรงยศ รมิดาสนใจตำแหน่งเซฟมือทอง และเงินรางวัลมาก เธออยากพิสูจน์ให้ศัลย์เห็นว่าเธอมีความสามารถหาเงินเลี้ยงแมนยูได้ด้วยตัวเอง แต่เงื่อนไขการสมัครก็ทำให้รมิดาหนักใจ เพราะรับแต่เฉพาะผู้ชายเท่านั้น

วันสุดท้ายของการรับสมัคร รมิดาคัดสินใจปลอมตัวเป็นชายไปสมัครเป็นคนสุดท้าย โดยใช้ชื่อปลอมว่า นายดาบ แล้วเธอก็สามารถผ่านเข้าไปถึงรอบชิงชนะเลิศ 5 คน ได้สำเร็จ คนที่รู้เรื่องนี้มีเพียงแมนยูและสุริยนเท่านั้น เธอขอให้ทั้งสองช่วยกันปิดเป็นความลับ อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันงานแล้ว ศัลย์มาเฝ้าต่อแยมิดาทุกวัน เขาชอบขี้เธอว่าขาดคุณสมบัติในการดูแลแมนยู เธอบกพร่องในหน้าที่ของ พ่อ รมิดาย้อนว่าเธอสามารถเป็นทั้งพ่อและแม่ให้แมนยูได้ ศัลย์มองอย่างขำ ๆ และล้อเธอว่า เอบางร่างน้อยอย่างงี้ก็ทำได้ แค่ คุณพ่อหวานแหวว เท่านั้น รมิดาโกรธจนพูดไม่ออก แต่สุริยนและแมนยูกลับหัวเราะชอบใจ

คืนวันงานศัลย์และตะวันต่างก็แปลกใจที่เห็นสุริยนมากับแมนยูแค่สองคน แมนยูบอกว่าแม่คาดิทรุระสำคัญ เดือนฉายพาแมนยูไปไหว้คุณทรงยศ ท่านคุณจะรักและเอ็นดูแมนยูมาก แม้จะทำใจแล้วว่ายังไงก็ต้องพบศัลย์ แต่รมิดาก็อดประหม่าใจสู้ไม่ได้ ขณะที่หญิงสาวกำลังเตรียมเครื่องปรุงอยู่บนเวที ศัลย์ก็เข้ามาป่วนเปื้อนอยู่แถวนั้น รมิดาไม่มีสมาธิเลย ต้องคอยหลบ เอากระทะ เอาถาดมาบังหน้า เพราะกลัวเขาจะจับได้ พอเตรียมของเสร็จรมิดาก็หลบไปเข้าห้องน้ำ แจ่มจันทร์ที่เพิ่งโดนคุดิตและปาริชาติตำเรื่องเสนอน้ำมา ร่วมงานใหญ่ของตระกูลก็วิ่งพรวดพราดออกมาชนเข้ากับรมิดา ทั้งคู่ต่างตกใจ หญิงสาวจ้องนั่งเพราะเห็นทุกอย่างบนตัวแจ่มจันทร์ดูเยอะไปหมดทั้งเสื้อผ้าหน้าผม ยิ่งเครื่องเพชรบนตัวเจ้าหล่อนด้วยแล้ว ครบเซ็ทแต่ดูไม่เข้ากันเลยสักชิ้น แจ่มจันทร์เห็นรมิดาจ้องหน้าก็หาเรื่องทันที หล่อนประกาศตัวว่าเป็นภรรยาคุณวัลลภ รมิดาย้อนถามว่าคนที่เท่าไหร่ เพราะเธอรู้จักคุดิต ลูกสะใภ้คนเดียวของคุณทรงยศดี แจ่มจันทร์โกรธ

จนตัวสั้นเอ๋อชื่อตัวเองออกมา รมิดาถึงกับอึ้ง แจ่มจันทร์ ผู้หญิงคนนี่คืออดีตสาวใช้ของคุณนัยนา เธอต้องรู้เรื่องราวในอดีตของแม่แน่ ๆ พอได้สติรมิดาก็รีบออกไป เพราะการแข่งขันจะเริ่มขึ้นแล้ว แจ่มจันทร์งมมากที่จู่ ๆ รมิดาก็ผลุนผลันออกไป เธอตะโกนคำไล่หลังทำนองว่า "เซฟอะไรวะหน้าหวานเหมือนผู้หญิง ต้องเป็นพวกลักเพศแน่ ๆ ผู้หญิงก็ไม่ใช่ ผู้ชายก็ไม่เชิง"

การแข่งขันเริ่มขึ้นแล้ว รมิดาตั้งใจทำอาหารอย่างสุดฝีมือ ระหว่างที่เธออยู่บนเวที แมนยูก็ทำความลับแตกจนได้ เด็กน้อยขอไปเชียร์ที่ขอบเวที แต่สุรียนก็ดึงแมนยูให้ไปดูที่โทรทัศน์จอใหญ่ซึ่งกำลังถ่ายทอดระบบวงจรปิด ศัลย์เห็นแมนยูจ้องเซฟดาบตาไม่กะพริบ เชียร์จนออกนอกหน้า เขาหลอกถามหลานชายจนเด็กน้อยมีพิรุณ ศัลย์จ้องเซฟดาบอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ก็จำได้ ที่แท้ก็คือรมิดา คุณพ่อหวานแหวว นั่นเอง ศัลย์บ่นกับสุรียนว่ารมิดาเหลวไหลทำตัวเป็นเด็กไม่ต่างจากแมนยู แล้วจะเลี้ยงดูกันอย่างไร สุรียนบอกว่าเหตุที่รมิดาต้องทำแบบนี้ ก็เพราะศัลย์ เธอต้องการพิสูจน์ให้ศัลย์เห็นว่าเธอมีความสามารถหาเลี้ยงแมนยูได้ อนาคตของแมนยูคงสบายถ้าศัลย์และรมิดาลงเอยเป็นครอบครัวเดียวกันได้ ศัลย์อึ้ง คำพูดของสุรียนสะกิดเข้าที่หัวใจ ลึก ๆ แล้วนั่นก็คือความต้องการของเขามีใช่หรือ? ระหว่างรอผลการตัดสิน ศัลย์ก็แอบไปพบรมิดา เขาขู่จะแฉเรื่องที่เขาทำผิดกติกา รมิดาตกใจมาก เธอขอร้องให้ศัลย์เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ ศัลย์จึงขอม่าปิดปากด้วยการให้เธอไปเที่ยวกับเขาหนึ่งวัน คุณพ่อหวานแหวว ต้องรับปากอย่างจำใจ

เมื่อถึงเวลาประกาศผล รมิดาเสียใจที่ตัวเองได้ที่สาม เธอไม่ค่อยพอใจเพราะเห็นทรงยศกินอาหารที่เธอทำมากกว่าของผู้แข่งขันคนอื่น ๆ เธอมั่นใจว่าตัวเองจะได้ที่หนึ่งด้วยซ้ำ เมื่อเข้าไปรับรางวัลจากคุณทรงยศ ท่านกระซิบกับรมิดาว่า อาหารฝีมือเธอถูกใจฉันมาก แต่ท่านให้รางวัลที่หนึ่งไม่ได้ เพราะเธอทำผิดกติกา เธอเป็นผู้หญิง รมิดาทั้งดีใจและเสียใจในเวลาเดียวกัน ดีใจที่ท่านชอบฝีมือเธอ แต่เสียใจที่ตัวเองโกหกได้ไม่เนียนเลย ตะวันที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ คุณตา พอเห็นรมิดาใกล้ ๆ ก็จำได้ เธอรีบส่งสัญญาณให้เขาเก็บเป็นความลับ ปารีชาติเห็นรมิดาเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำ เธอโมโหลากตัวรมิดากลับเข้ามาในงาน เพื่อหวังจะประจานให้รมิดาเสียชื่อเสียงคนโทษฐานที่หลอกหลวงคนอื่น ตะวันและเดือนฉายพยายามขอร้องปารีชาติให้หยุดเล่นงานรมิดา แต่ปารีชาติก็ไม่ฟังเสียง เจ้าหล่อนพุ่งไปที่กลุ่มนักข่าวทันที ศัลย์เห็นท่าไม่ดีจึงรีบไปดึงตัวปารีชาติออกมา เขาขอร้องให้เธอหยุดแฉ เพราะการทำแบบนี้ รมิดาไม่ได้เสียหายคนเดียว มันจะเสียหายไปถึงพ่อเธอและคุณทรงยศ โรงแรมเจสเตอร์เองก็จะเสียชื่อเสียงด้วย ปารีชาติถูกคิดก็เห็นด้วยกับศัลย์ เจ้าหล่อนถือโอกาสชวนศัลย์ไปฟังเพลงหลังเลิกงาน หากเขาปฏิเสธหล่อนก็จะวินรมิดาไม่เลิก ศัลย์รับปากอย่างจำยอม

แจ่มจันทร์โกรธแค้นที่ใคร ๆ ต่างก็ดูถูก คอยกีดกันเธอไม่ให้เข้าไปร่วมสังคัม โดยเฉพาะคุณิต ลูกเลี้ยง หนุ่มหล่อที่เจ้าหล่อนแอบหลงรักมาตั้งแต่เขายังเด็ก ๆ คำพูดถากถางของเขาช่างทิ่มแทงใจหล่อนเหลือเกิน สักวันนังแจ่มต้องเอาชนะให้ได้ เมื่อวัลลภมาค้างคืนกับแจ่มจันทร์ เจ้าหล่อนปรนนิบัติเขาสุดฤทธิ์ ออกอ้อน ขอร้องเพชรหุคใหญ่ที่สุริย์รับขวัญลัดดาลูกสะใภ้ วัลลภยอมตามใจจึงไปขอกจากเมียแต่ง ลัดดาเสียใจมาก แต่ก็ไม่อาจขัดใจสามีได้ พอได้เครื่องเพชรมาครอง แจ่มจันทร์ก็เยาะเย้ยลัดดาอย่างสะใจ ปารีชาติเห็นแม่ เสียใจก็ไปฟ้องคุณิต สองพี่น้องบุกไปบ้านเมียน้อยพ่อทันที แจ่มจันทร์ไม่ยอมคืนเครื่องเพชรให้ เธอต่อรอง ว่าถ้าคุณิตมาคนเดียวก็นิมนต์ เธออาจจะใจอ่อน คุณิตบอกให้ปารีชาติกลับไปก่อน แจ่มจันทร์ยกอาหารการ กินมาเอาใจลูกเลี้ยงหนุ่มเพียบ คุณิตจำใจกินอย่างกระอักกระอ่วน สักพักเขาก็เอ่ยปากทวงเครื่องเพชร แจ่ม จันทร์ไปหยิบมาคืนให้ ก่อนกลับเจ้าหล่อนก็เข้ามาถอด หอมแก้มลูกเลี้ยงหนุ่มอย่างชื่นใจ คุณิตอยากจะ คิดนังแจ่มให้กระเด็นไปติดข้างฝา แต่เขาก็ต้องรีบกลับไป เพราะกลัวเมียน้อยพ่อจะเปลี่ยนใจเอาเครื่องเพชร คืน คุณิตเอาเครื่องเพชร ไปคืนลัดดา เขาบอกแม่ว่าเก็บรักษาไว้ให้ดี อย่ายอมให้พ่อเอาไปให้แจ่มจันทร์อีก

วันต่อมาศัลย์ไปปรับราคาที่บ้านตามข้อตกลงที่เธอรับปากไว้ เขาพาเธอไปดูหนัง โดยเลือกหนังสยองขวัญ แล้วเขาก็เฝ้าดูเธอเมื่อเห็นรมิดากลับมามากตอนดูหนัง หญิงสาวเบียดไปหาศัลย์ กอดแขนเขาไว้แน่น อย่างไม่รู้ตัว ชายหนุ่มอมยิ้มอย่างพอใจ ศัลย์ยอมรับว่า รมิดาเป็นหญิงสาวที่น่ารักมากคนหนึ่ง ดูหนังเสร็จ เขาพาเธอไปกินข้าวที่โรงแรมแห่งหนึ่ง เป็นบุฟเฟต์ ข้าวต้ม ทั้งคู่หลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องแมนยู เรื่องที่ทำให้ ต้องทะเลาะกัน ก่อนจะออกจากห้องอาหารก็เจอปารีชาติ เธอมาเที่ยวกับเพื่อนและกำลังจะเข้าไปฟังเพลงที่ คลับ ปารีชาติดีใจมากที่พบศัลย์ เธอจะยื่นกะขอนศัลย์ต้องพารมิดาไปที่คลับด้วย รมิดาน้ำมู้อย่างไม่ พอใจ ยิ่งเมื่อปารีชาติชวนศัลย์ออกไปเดินรำ อิงแอบแนบชิด อย่างจงใจ แรก ๆ ศัลย์ อึดอัด เกรงใจรมิดา แต่ เมื่อเขาเห็นเธอนั่งกอดอกหน้าหงิก ตาคว่า พอเขาหัน ไปดู เธอก็เมินหน้าหนี กิริยาของเธอทำให้ศัลย์นึกสนุก เขาจึงแกล้งทำเป็นว่าสนุก และมีความสุขมาก แกล้งสวีทกับปารีชาติมากขึ้น ศัลย์แอบยิ้มเมื่อเห็นว่า รมิดา หงุดหงิดมากขึ้น

ทางด้านรมิดาเริ่มหมดความอดทน ดังนั้นเมื่อเพลงจบ ทั้งคู่กลับมาที่โต๊ะอีกครั้ง เธอจึงบอกเขาหัวน ๆ ว่าเธอจะกลับบ้าน ศัลย์บอกว่าเขาจะไปส่ง แต่ปารีชาติ คว่าแขนเขาไว้ไม่ยอมให้ไป รมิดาสุดจะทน ฉวย กระเป๋าถือมองคนเสน่ห์แรงตาคว่า แล้วเดินน้ำมู้อย่างออกไปทันที รมิดาเดินบนพิมฟ้าอย่างชัดเจน อยากจะ จู๋สวีทกันสองคนแล้วไปลากเธอมาทำไม ไม่เห็นอยากดูสักนิด รมิดาสะอื้นเมื่อเสียงศัลย์กระซิบลือ ๆ อยู่ข้าง

หว่า เธอหวงหรือหึงเขากันแน่ รมิดาอายจนหน้าแดง เพราะไม่คิดว่าศัลย์จะตามมา รมิดาไล่ให้เขากลับไปหา
ปารีชาติ เธอจะกลับเอง แต่ศัลย์ไม่ยอม จับมือเธอจนมาที่รถจนได้ ทั้งคู่เถียงกันตลอดเวลาระหว่างที่ขับรถ
กลับบ้าน จู่ ๆ ศัลย์ก็ถามว่า เธอไม่เห็น้อยบ้างหรือที่ต้องมาทะเลาะกับเขาเพื่อแย่งแมนยูหลานรักของเรา
ยังไม่ทันที่รมิดาจะตอบว่าอย่างไร ศัลย์ก็จับมือเธอบีบเบา ๆ ก่อนจะโน้มตัว หันมาจูบแก้มเธอ แล้วขับรถ
ต่อไป รมิดาได้แต่นั่งเงิบ ร้อนวูบวาบไปทั้งหน้าจนกระทั่งถึงบ้าน เธอลงจากรถเดินเร็ว ๆ เข้าบ้านทันที

รมิดาคบใจที่เห็นตะวันรออยู่ที่สนามหน้าบ้าน ที่จริงตะวันมารอหญิงสาวตั้งแต่หัวค่ำแล้ว เขาเอา
ของขวัญมาให้ อยากแสดงความยินดีที่รมิดาแข่งทำอาหารชนะได้รางวัลที่สาม แต่สำหรับเขา รมิดาเป็นที่
หนึ่งในใจเสมอ ตะวันแอบเห็นรมิดาสวาทกับศัลย์ตอนที่มาส่ง เขาโกรธมาก ต่อว่าเธอต่าง ๆ นานา หญิงสาว
อึดอัดใจ ขอร้องให้เขากลับบ้าน ตะวันยิ่งโมโหถึงของขวัญในมือ แล้วดึงหญิงสาวเข้ามาจูบ รมิดาโกรธมาก
ตบหน้าตะวันอย่างแรง ตะวันเจ็บปวดที่รู้ว่าผู้หญิงที่เขาเฝ้ารักมีใจให้ศัลย์ เขาร้องไห้กลับไปอย่างน้อยใจ รมิ
ดาสงสารน้องชายแต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง เธอหีบกล่องของขวัญขึ้นมาแกะดู ก็เห็นภาพกุหลาบขาวอยู่ในกรอบ
รูปสวยงาม มีการ์ดเล็ก ๆ เขียนข้อความว่า "ผมตั้งใจวาดให้คุณ คุณใจมั๋ยครับ...รักเสมอ ตะวัน" รมิดานิ่งมอง
กรอบรูปนั้นด้วยน้ำตาเอ่อ สุริยนเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด เขาเข้ามาปลอบเธอ รมิดาอยากบอกความจริงกับ
ตะวันเหลือเกิน ไม่อยากให้ตะวันถลำลึกไปมากกว่านี้ สุริยนขอให้หญิงสาวอดทนอีกหน่อย เมื่อถึงวันนั้น
ตะวันจะเข้าใจทุกอย่าง

ทางด้านศัลย์ เมื่อกลับถึงบ้าน เขาคูอาร์มฉีเป็นพิเศษ จนไปลื่นรู้สึกได้ เพราะพี่ชายเดินร้องเพลง
โปรดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มตลอดทางที่เดินไปห้องนอน นับจากวันนั้น ศัลย์ก็ทำตัวเป็นแขกพิเศษที่ร้านกุหลาบ
ขาว เขามาทุกวัน วันละหลายรอบ อ้างว่าต้องมาทำงานที่สยามคอสโม และเป็นหน้าที่ของผู้บริหารอย่างเขา
ที่ต้องใส่ใจ คู่แผลผู้เช่า ไปลื่นเปรยกับสุริยนและเดือนฉายว่า คู่ทำทางพี่ชายคงอยากอยู่เมืองไทยตลอดไปเสีย
แล้ว

สุริยนและเดือนฉายเห็นตะวันคูซึ่มเสวี่ก็สงสาร เดือนฉายให้กำลังใจน้องชาย เธอแนะนำเขาให้ตั้งใจ
เรียนให้จบและหันไปมองคนอื่น เพราะคุณแล้วรมิดาจะมีใจให้ศัลย์ ตะวันบอกว่าเขาจะไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ ต้อง
เอาชนะใจรมิดาให้ได้ วันต่อมาตะวันไปที่ร้านกุหลาบขาว เขาเห็นกรอบรูปกุหลาบขาวติดอยู่ที่ผนังก็คิดใจที่
เซฟสาวไม่ได้โยนมันทิ้งถึงขยะ ตะวันขอโทษรมิดาที่เขาทำไม่ดีกับเธอในคืนวันนั้น รมิดาให้อภัยและ
ขอร้องให้ตะวันคิดกับเธอเหมือนพี่สาว ตะวันสายหน้านิ่งพลางบอกว่า เขารักเธอหมดหัวใจไปแล้ว รมิดา

บอกว่าสักวันจะเข้าใจว่าทำไมเธอรับรักเขาไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เขาก็เป็นผู้ชายที่ดีกับเธอมาตลอด

รมิยายครุ่นคิดเรื่องระหว่างนัยนา กับ เทพอยู่เสมอ เธออยู่ที่นี้ ได้รู้อะไรมากขึ้น มีอะไรที่น่าสงสัยหลายอย่าง ชื่อแจ่มจันทร์แวบเข้ามาในความคิด เธอตัดสินใจเข้าไปติดสนิทกับแจ่มจันทร์ ซึ่งไม่ยากอย่างที่คิด รมิยายจะยื่นมือให้แจ่มจันทร์เล่าเรื่องมันส์ ๆ ในชีวิต แรก ๆ แจ่มจันทร์ก็ไม่ยอม แต่พอรมิยายให้ดื่มไวน์ พลางยั่วเรื่องทรงยศที่ไม่ยอมรับเธอ แจ่มจันทร์ก็ขาดสติ เธอเล่าสั้น ๆ ว่า เธอเจ็บใจมากจึงแก้แค้น ด้วยการขโมยแหวนมรกตจากนิ้วสุริย์เก็บไว้ เธอสะใจมากที่ทุกคนว่าหาแหวนวงนี้กันทั้งบ้าน แจ่มจันทร์มาหลับไปแล้ว หลับไปก่อนจะบอกว่าแหวนอยู่ที่ไหน รมิยายปวดหัวมากขึ้นเมื่อเงยหน้าเห็นศัลย์ ยืนฟังประตูอยู่ รมิยายระแวงว่าศัลย์จะได้ยินเรื่องที่เขาบอกเธอแจ่มจันทร์ แต่ศัลย์สงสัยมากจึงดึงรมิยายให้ออกไปคุยกัน รมิยายแก้ตัวอีกอึกแต่ไม่ยอมบอกความจริง ศัลย์จึงบอกว่า เขารู้แล้วว่าเธอเป็นลูกสาวคนโตของนัยนา การมาที่นี่ต้องมีแผนร้ายแน่ ๆ เขาจะบอกทรงยศและทุก ๆ คนให้รู้ รมิยายจึงยอมเล่าความจริง เธอขออ้อมว่าอย่าเพิ่งบอกใคร เธอต้องการข้อพิสูจน์บางอย่างในเรื่องของมารดา

เย็นมากแล้วเมื่อแจ่มจันทร์ตื่นขึ้นมา รมิยายจึงอาสาขับรถไปส่งที่บ้าน ระหว่างที่แจ่มจันทร์ขึ้นไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า รมิยายเดินค้น ตามตู้ ตามชั้นต่าง ๆ เพื่อจะเจอแหวน โชคเข้าข้างเมื่อเธอหยิบแจกันขึ้นมาเขย่า มีเสียงดังก๊อ๊กก๊อ๊ก เธอเทของในแจกันออกมาทันที แหวนมรกตวงหนึ่งตกลงมาในมือเธอ รมิยายรีบเก็บแหวน และวางแจกันไว้ที่เดิม เมื่อได้ยินเสียงแจ่มจันทร์ เธออยู่คุยอีกสักครู่เพื่อไม่ให้มีพริฐ ก่อนจะไปที่ร้านกุหลาบขาว

รมิยายเฝ้ารอแจ่มจันทร์ทุกวัน เธออยากรู้เรื่องพ่อกับแม่อีก แต่จู่ ๆ แจ่มจันทร์ก็หายไป รมิยายสงสัยจึงตามไปที่บ้านในป่าวันหนึ่งบ้านเงียบ เธอจึงเดินเลยเข้าไปที่ห้องรับแขก เสียงแจ่มจันทร์หัวเราะคิกคักอย่างถูกใจดังมาจากข้างบน รมิยายจึงตั้งใจตามไปที่นั่น แต่เสียงหยอกล้อของผู้ชายคนหนึ่งทำให้ รมิยายตกใจเธอรีบออกจากบ้านและแอบดูอยู่แถวนั้น เสียงผู้ชายคนนั้นน่าจะยังหนุ่ม จึงไม่น่าจะใช้วัลลก ไม่นานนัก ผู้ชายคนนั้นก็ออกมา ทั้งสองรำลាក់กันอย่างอาลัยอาวรณ์ รมิยายตกใจมากขึ้นเมื่อเห็นผู้ชายคนนั้นเต็มตา ดุสิต ลูกชายวัลลกนั่นเอง เธอเศร้าใจอย่างบอกไม่ถูก ไม่อยากให้ทั้งสองคนทำผิดอีกต่อไป แต่ถ้าจะบอกวัลลก ก็ต้องมีหลักฐานชัดเจน เมื่อสมหวังในความรัก แจ่มจันทร์ จึงสดชื่น มีความสุข อารมณ์ดีได้ทั้งวัน คราวนี้ดุสิตจะได้รู้เสียทีว่า ผู้หญิงที่เขาถูกรัก คุณแกล่น อย่างแจ่มจันทร์คนนี้ มีดีที่ช่วยเขาได้เช่นกัน เรื่องของเรื่องก็เพราะดุสิตร่อนเงินอย่างมาก บริษัทที่เขาร่วมลงทุนเปิดกับเพื่อน ๆ ไปไม่รอด ปิดบริษัทขายทุกอย่างใช้หนี้แล้วก็

ยังไม่พอ วัลลภไม่ยอมช่วย เพราะห้ามแล้วไม่ฟัง คุณิต ไปขอความช่วยเหลือจากศัลย์ แต่ศัลย์บอกว่า เขาใช้เงินจำนวนมากในการที่เข้ามาบริหารสยามคอสโม จนใจช่วยจริง ๆ

เมื่อวัลลภหลุดปากเล่าให้แจ่มจันทร์ฟังในคืนหนึ่ง เธอจึงวางแผนให้คุณิตยอมตามใจเธอบ้าง อย่างสุขใจ วันรุ่งขึ้นแจ่มจันทร์ หาทางติดต่อคุณิตจนได้ เธอบอกว่ารู้เรื่องของเขาแล้ว เธอพร้อมจะช่วยเหลือเขา แต่คุณิตต้องไปพบเธอที่บ้านบ่ายวันนี้ คนเดียว คุณิตไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับแจ่มจันทร์เลย แต่เมื่อไม่มีทางออกเขาก็ต้องไป ข้อเสนอของแจ่มจันทร์ทำให้ คุณิตอยากจะบ้า เธอบอกว่า เธอรักเขามานาน และอยากมีความสุขสมปรารถนาในรักบ้าง ถ้าคุณิตเข้าใจ และยอมตามใจ แจ่มจันทร์จะช่วยใช้หนี้ให้ ครั้งละหนึ่งล้านบาท เธอจะไปรอที่ห้องนอน คุณิตแค้นใจมาก แม่เลี้ยงตัวแสบทำราวกับเขาเป็นผู้ชายขายตัว สำนึกส่วนดีบอกให้เขากลับออกไปจากที่นี่ แต่เสียงทวงหนี้ของเจ้าหนี้ในระบบที่ก้องในหูทำให้คุณิตจำใจขึ้นไปพบแจ่มจันทร์บนห้องนอน วันนั้นเขากลับไปพร้อมเงินสดหนึ่งล้านบาทที่แจ่มจันทร์เตรียมไว้ให้ เมื่อมีครั้งที่หนึ่ง ครั้งต่อไปไม่ใช่เรื่องยาก และแจ่มจันทร์ก็ไม่ผิดคำพูดเลยสักครั้ง คุณิตได้ครั้งละหนึ่งล้านบาททุกครั้ง เขาตั้งใจว่าเมื่อใช้หนี้หมดจะเลิกยุ่งกับแจ่มจันทร์ทันที

วันต่อมารมิดาแอบมาที่บ้านแจ่มจันทร์อีก เธอดูจนแน่ใจ รอจนคุณิตขึ้นไปหาแจ่มจันทร์ แล้วจึงรีบบอกวัลลภ ตอนแรกลุงของเธอก็ไม่เชื่อ แต่โทรศัพท์ติดต่อทั้งคู่ไม่ได้ จึงรีบไปที่บ้านเล็กทันที ลัดดาและ รมิดาช่วยกันประคองทรงยศตามไป วัลลภเปิดประตูห้องนอนเข้าไปก็พบภาพบาดตา คุณิตกับแจ่มจันทร์นอนอยู่บนเตียงในสภาพที่ไม่มีสิทธิแก่ตัว วัลลภไล่คุณิตออกจากบ้าน แจ่มจันทร์ก็เช่นกัน ให้ไปเดี๋ยวนี้ และให้ไปแต่ตัว ห้ามขนทรัพย์สินใด ๆ ไปทั้งสิ้น แจ่มจันทร์พยายามขอโทษ ขอโอกาสแก่ตัว แต่วัลลภรับไม่ได้ แจ่มจันทร์จึงทวงบุญคุณที่เธอช่วยขัดขวางนัยนาไม่ให้หนีตามสุเทพไป รมิดารับหยิบโทรศัพท์มือถือ ติดต่อ นัยนาทันที ภาวนาให้เธอรับสาย นัยนารับสายจริง ๆ เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงคุ้น ๆ ข้อความต่อมาทำให้เธอวางสายไม่ลง เพราะเป็นเสียงของแจ่มจันทร์ที่กำลังแฉเหตุการณ์เมื่อยี่สิบปีก่อน แจ่มจันทร์คนที่เธอไว้ใจที่สุด กลับทรยศเธอเสียเอง เสียงแจ่มจันทร์กรีดกราดต่อไปว่า คืนวันนั้นนัยนาออกไปไม่ได้เพราะวัลลภเฝ้าเธอไว้จนกระดิกไม่ได้ เธอจึงให้แจ่มจันทร์ไปพบสุเทพแทน แต่กลับเป็นว่า วัลลภส่งชายฉกรรจ์ หลายคนไปกำจัดสุเทพ โชคดีที่สุเทพกับลูกหนีไปได้ ส่วนแจ่มจันทร์กลับมาบอกนายสาวว่าสุเทพผิดนัด ปล่อยให้เธอเข้าใจว่า เขาไม่รักเธอแล้ว นัยนาตรอมใจป่วยอยู่หลายเดือน กว่าจะยอมทำใจ และแต่งงานใหม่ นัยนาถือโทรศัพท์ฟังต่อไป เธอให้คนขับรถพาเธอไปบ้านทรงยศ เธออยากดูหน้าสาวใช้ตัวแสบเหลือเกิน เสียงแจ่มจันทร์ยังพูดไม่หยุด เธอบอกว่า แหวนมรกตของคุณสุรีย์ เธอก็เป็นคนขโมยมาเอง นัยนาหลับตาฟัง

เหตุการณ์ต่อไป ในที่เกิดเหตุ ทรงศโกรธแถมจันทร์มาก ท่านเงื้อไม้เท้าจะฟาดตัวแสบ แต่รมิดาห้ามไว้ แยมจันทร์ถือแจกันที่ซ่อนแหวนไว้มาเขี่ย และเสนอเงื่อนไขว่า เธอจะคืนแหวนให้ถ้าวัลลกยอมให้เธอมีทรัพย์สินติดตัวไปบ้าง

แยมจันทร์เข่าแจกัน เธอหน้าเสียวเมื่อไม่มีเสียงอะไรเลย เธอโมโหขว้างแจกันลงพื้นจนแตกกระจาย และเข้าไปค้นเศษกระเบื้องเพื่อหาแหวนให้ได้ รมิดามองอย่างสะใจ และดีใจที่ขโมยแหวนมาเก็บไว้เสียก่อน นัยนาמתันเวลา ก่อนที่แยมจันทร์จะออกไปจากบ้าน เธออยากจะพูดต่อว่าแยมจันทร์แรง ๆ แต่เกลียดชังจนไม่อยากจะมองหน้า แยมจันทร์ออกจากบ้านไปอย่างโกรธแค้น เธอกล่าวาอาฆาตทุกคน และเมื่อเห็นรมิดายืนประคองทรงยศอยู่ แยมจันทร์ชี้หน้าอาฆาตเธอมากกว่าใคร ๆ วัลลกเสียใจที่สุด เขาขอโทษนัยนาในเรื่องที่ผ่านมา ซึ่งนัยนายอมอภัยให้ ทรงยศจึงพอจะเห็นเงาของความสุขในครอบครัวบ้าง

เรื่องวุ่นวายน่าอายผ่านไป จนทุกคนชะงัดใจ ศัลย์กับรมิดายังเป็นพ่อแถมแถมอน ทั้งคู่รักกันจนคนรอบตัวมองออก แต่เจ้าตัวกลับไม่ยอมรับ สุรินจึงต้องช่วยด้วยการแกล้งยั่วให้ศัลย์หึงรมิดา จนเก็บอาการไม่อยู่เขาตัดสินใจจะพูดกับเธอให้รู้เรื่อง แต่ทว่าเกิดเรื่องยุ่งเสียก่อน เมื่อทรงยศกับแมนยูถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่ แมนยูคิดร่างแหไปด้วย เพราะรมิดาใช้ให้แก่น้าแหวนมรดกไปให้ทรงยศ คนร้ายได้โอกาสจึงจับไปทั้งคู่ แยมจันทร์นั่นเองที่เป็นคนวางแผน เธอเคยมีชีวิตอย่างมีความสุข เมื่อคนกลุ่มนี้ทำร้ายเธอ แยมจันทร์ต้องเอาคืนให้คุ้ม เธอแย่งแหวนมาจากแมนยู และนำไปเยาะเย้ยซ้ำเติมทรงยศ ท่านแค้นจนสุดจะแค้น โกรธจนโรคหัวใจกำเริบ ท่านไม่คิดว่าเด็กชายตัวน้อยน่ารักจะช่วยทำให้ท่านมีกำลังใจขึ้นมาได้ ส่วนแยมจันทร์รอเงินค่าไถ่อย่างกระหิมใจ คราวนี้เธอคงจะมีความสุขจริง ๆ เสียที เงินค่าไถ่เป็นสิบล้านที่ได้มา เธอตั้งใจจะพาดูลิต ไปอยู่ต่างประเทศ ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย

ส่วนคูลิต เขาตาสว่างแล้วและไม่ยอมโง่ทำผิดอีกต่อไป ที่ผ่านมาเขาก็เลวเต็มที่ คราวนี้เขาขอทำความดีบ้าง คูลิตจึงปล่อยให้แยมจันทร์ ฝืนหวาน เข้าใจว่าเขาจะไปกับเธอด้วย เขาหลอกถามจนรู้ที่กักขังทรงยศกับแมนยู คูลิต โทรศัพทแจ้งเตือนตำรวจ ให้ตามไปจับแยมจันทร์ ส่วนตัวเขาเดินทางไปก่อนเพื่อหาทางช่วยทั้งสองคน แต่ก็ไม่สำเร็จ แยมจันทร์รู้ตัวเสียก่อน เหตุการณ์จึงเครียดมากขึ้น เพราะอาการโรคหัวใจของทรงยศกำเริบ ระหว่างที่คูลิต ต่อรองกับแยมจันทร์ ถ่วงเวลารอตำรวจ ระหว่างนั้นแมนยูทำหน้าที่บุรุษพยาบาลตัวน้อย ๆ คอยดูแลทรงยศตลอดเวลา ในที่สุดตำรวจก็มาทันเวลา แยมจันทร์กับพวกถูกจับ แมนยูวิ่งไปทวงแหวนมรดกที่แยมจันทร์แย่งแกลไป คืนกลับมาให้ทรงยศจนได้ ทรงยศถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลทันที

ทรงยศรู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าตัวเองอยู่ในห้องพักที่โรงพยาบาล แวดล้อมไปด้วยลูกหลานอย่างน่าอบอุ่นใจ รมิดาพูดไม่ออกบอกไม่ถูก เมื่อนัยนาสงสัยว่าเธอเป็นใคร ศัลย์จึงบอกว่า เธอเป็นลูกของสุเทพ กับนัยนานั่นเอง ซึ่งสุรียนยืนยันว่าใช่อย่างแน่นอน นัยนาจึงรุมถามมากอดไว้แน่น สาวหัวหน้าหวานน้ำตาซึม กอดตอบมารดา โดยมีเดือนฉายตามเข้ามากอดอีกคน ตะวันซ้อคกับสิ่งที่ได้ยิน เขาแอบออกไปจากห้องอย่างเงียบ ๆ เดือนฉายเต็มใจรับรมิดาเป็นพี่สาวจริง ๆ

นัยนาพาลูกสาวคนใหม่เข้าไปกราบทรงยศ ท่านตบศีรษะรมิดาเบา ๆ อย่างเอ็นดู และสั่งว่ารมิดาต้องเป็นเชฟประจำตัวของท่าน ทำอาหารให้ท่านทุกวัน หญิงสาวตอบรับอย่างเต็มใจ รมิดาตามไปคุยกับตะวัน เขาไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นเรื่องจริง รมิดาขอโทษที่ไม่ได้บอกความจริงมาตั้งแต่แรก เพราะเธออยากสืบเรื่องราวในอดีตของแม่ให้แน่ชัด รมิดาถามตะวันว่า จะรับพี่สาวคนนี้เป็นพี่อีกคนได้มั้ย ตะวันร้องไห้โผล่เข้ามากอดรมิดา หญิงสาวตบไหล่ น้องชายอย่างอบอุ่นพร่ำบอกว่าเธอจะดูแลแม่และน้อง ๆ ให้มีความสุขตลอดไป

ในงานเลี้ยงที่ทรงยศจัดขึ้น เพื่อรับขวัญรมิดา สุรียนกระซิบศัลย์ให้รีบตกลงกับรมิดาให้ได้ โดยมีเดือนฉายกับไพลินสนับสนุนเต็มที่ เสียงซุบซิบและเสียงหัวเราะของญาติ ๆ ทำให้รมิดาหันมามอง ทุกคนมองเธอยิ้ม ๆ จนรมิดาระแวง พอได้จังหวะเธอก็หลบออกไป ศัลย์ตามออกมาโดยไม่ต้องมีใครเตือน เมื่อรมิดาขยับจะหนี ศัลย์ไม่ยอมอีกต่อไป เขารวบเธอเอาไว้ ดึงให้เข้ามาอยู่จนชิดกับเขา รมิดาทำตาคูกระซิบบอกให้เขาปล่อย แต่ศัลย์ไม่ยอม เขาเอียงหน้าเข้ามาจูบที่แก้มใส ๆ ของเธอ พูดกระซิบข้างหูรมิดาว่าเขารักเธอ รมิดานิ่งทำอะไรไม่ถูก ศัลย์จึงจูบซ้ำและบอกรักเธออีกที แมนยูตามออกมา แกแทรกตัวเข้าไประหว่างศัลย์กับรมิดา เสียงใส ๆ พุดแจ้ว ๆ ว่า แม่ดากับน้ำศัลย์ดีกันแล้ว เราจะอยู่เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว ไซม์รี่รับ ศัลย์มองตารมิดา แสบจะกลืนใจฟังคำตอบ รมิดาอ้อมแขนขี้นมากอด ตาคมสวยเป็นประกายเมื่อสบตาเขาพลางตอบลูกชายว่า เราจะอยู่เป็นครอบครัวเดียวกัน ศัลย์กอดทั้งสองคนไว้แน่น และบอกแมนยูว่าให้เลิกเรียก น้ำศัลย์ แต่ให้เรียก พ่อศัลย์กับแม่ดา เพราะเราเป็นครอบครัวเดียวกัน

บทประพันธ์ : โสภี พรพรรณราย

บทโทรทัศน์ : สรรพชัย เกิดอุทัย

กำกับกำกับการแสดง : ประทุม สินธุสุภา

ผู้ผลิต : ดีต้า วีดีโอ โปรดักชั่น จำกัด